

ÍNDEX

1. Definició de nivell i objectius

1.1 Definició de nivell

1.2 Objectius generals de nivell

1.3 Objectius per activitat de llengua

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

2.2.1 Estratègies cognitives

2.2.2 Estratègies metacognitives

2.2.3 Estratègies socioafectives

2.3 Competència digital

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocional-funcionals

3.1.1 Funcions

3.1.2 Nocions

3.2 Competència i continguts discursius

3.2.1 Adequació al context

3.2.2 Coherència i cohesió textual

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció

3.2.2.2 Organització interna del text

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per tal de mantenir el referent

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.1.2 Estratègies de recepció

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.2.2 Estratègies de producció

- 3.4.2.3 Estratègies d'interacció
- 3.4.3 Mediació
 - 3.4.3.1 Activitats de mediació
 - 3.4.3.2 Estratègies de mediació
- 3.5 Competència i continguts lingüístics
 - 3.5.1 Lèxico-semàntics
 - 3.5.2 Morfosintàctics
 - 3.5.3 Fonètico-fonològics
 - 3.5.4 Ortotipogràfics
- 4. Criteris d'avaluació

PROVISIONAL I EN REVISIÓ

1. Definició de nivell i objectius

1.1 Definició de nivell

El Nivell Intermedi B1 té com a finalitat principal capacitar l'alumnat per a l'ús de l'idioma en situacions quotidianes i també menys habituals en els àmbits personal, públic, professional i educatiu, amb certa flexibilitat, seguretat i correcció, receptivament i productivament, tant de forma parlada com escrita, presencialment o a través de mitjans tècnics per tal de mantenir relacions personals i socials amb usuaris d'altres llengües.

Per aconseguir aquesta finalitat, l'alumnat haurà d'adquirir les competències, estratègies i els continguts que li permetin mediar entre textos i parlants d'una o més d'una llengua, així com interactuar, comprendre i produir textos orals i escrits breus o d'extensió mitjana en una varietat de llengua estàndard, en un registre formal, informal o semiformal, que tractin de temes generals, d'actualitat o d'interès personal, amb estructures habituals i un repertori lèxic comú no gaire idiomàtic.

1.2 Objectius generals de nivell

1. Utilitzar l'idioma com a mitjà de comunicació en situacions de la vida quotidiana, en situacions d'aprenentatge i com a mitjà d'expressió personal.
2. Identificar les característiques principals de la llengua objecte d'aprenentatge per contrast i comparació amb la llengua materna o altres llengües, quan escaigui.
3. Optimitzar les oportunitats d'exposició i interacció amb la nova llengua, incloses les que proporcionen les tecnologies digitals, per ampliar i consolidar els coneixements de l'idioma, dins i fora de l'aula.
4. Ampliar les estratègies comunicatives i d'aprenentatge adquirides en el nivell anterior.
5. Analitzar les pròpies necessitats comunicatives, controlar el propi procés d'aprenentatge de la llengua i avaluar els objectius assolits.
6. Prendre consciència que l'aprenentatge d'una llengua demana voluntat i dedicació, i requereix un treball constant i sistemàtic.
7. Reconèixer el valor afegit que aporten les tecnologies digitals als processos comunicatius i col·laboratius en l'aprenentatge de llengües.

1.3 Objectius per activitat de llengua

Recepció

Comprendre el sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants i les opinions i actituds explícites de textos orals i escrits breus o d'extensió mitjana, clars i ben articulats, en varietat estàndard, que tractin de temes generals, quotidians, d'actualitat o relacionats amb les seves experiències i interessos, sempre que els textos orals siguin articulats a una velocitat lenta o mitjana i transmesos de viva veu o per mitjans tècnics, i sempre que les condicions acústiques siguin bones, es pugui tornar a escoltar el que s'ha dit i se'n puguin confirmar alguns detalls.

Producció

Produir i coproduir textos orals i escrits breus o d'extensió mitjana, senzills i clarament organitzats, adequats al context (destinatari, situació i propòsit comunicatiu), sobre assumptes quotidians, de caràcter habitual o d'interès personal, tant en comunicació cara a cara com a través de mitjans tècnics i independentment del suport, amb una correcció suficients i un repertori de lèxic i estructures d'ús freqüent relacionat amb les situacions més predictibles. Pel que fa a la producció oral, amb una fluïdesa suficients per mantenir la línia del discurs, amb una pronunciació clarament intel·ligible, encara que de vegades siguin evidents l'accent estranger, les pauses, la reformulació del que s'ha dit o la correcció d'errors, o sigui necessària una certa cooperació de l'interlocutor per mantenir la interacció. Pel que fa a la producció escrita, amb els recursos bàsics de cohesió textual i respectant les convencions ortogràfiques i de puntuació fonamentals.

Interacció

Participar en converses i discussions orals o escrites senzilles, espontàniament o de forma preparada, amb un o més interlocutors, tant cara a cara com en línia, sobre temes familiars o d'interès personal, intercanviant, comprovant i confirmant la informació, i expressant reaccions i opinions. Reconèixer les intencions comunicatives de cada interlocutor, tot i que calguin explicacions per entendre els detalls o les implicacions del que diuen els interlocutors.

Mediació

Mediar de forma bàsica entre parlants de la llengua meta o de diferents llengües en situacions de caràcter habitual en què es produeixen intercanvis senzills d'informació relacionats amb assumptes quotidians o d'interès personal. Reformular un text clar i ben articulat que tracti de temes generals, per a un mateix o bé per a una altra persona, simplificant-lo o amplificant-lo amb diferents finalitats, per exemple superar una barrera lingüística, cultural, semàntica o tècnica.

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

En l'aprenentatge i l'adquisició de llengües es dona una gran importància als factors psicològics i afectius en el procés d'aprenentatge de la llengua i de la cultura que representa. Aquests factors exerceixen la màxima influència en l'èxit o fracàs de l'aprenentatge de la llengua i de les relacions interculturals en què es participa.

Una actitud és una disposició d'ànim que s'aprèn, tot i que de vegades estigui estretament relacionada amb trets de la personalitat. Per això, el professorat haurà d'esmerçar temps i esforços per ajudar l'alumnat a reconèixer el pes de les actituds en el procés

**CURRÍCULUM LOMCE CATALUNYA
NIVELL INTERMEDI B1 CATALÀ**

d'aprenentatge, a identificar les pròpies, i treballar en el desenvolupament de les adequades per aconseguir l'èxit en l'aprenentatge.

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge

- Reconeixement del fet que cada persona és protagonista del seu aprenentatge i n'ha d'assumir la gestió i la responsabilitat.
- Valoració de l'autoestima, la responsabilitat personal, l'esforç, la concentració, la voluntat i les pròpies capacitats.
- Valoració de la motivació, la curiositat i l'obertura cap a nous coneixements.
- Interès per manifestar creativitat i imaginació, i per experimentar.
- Reconeixement dels diferents estils d'aprenentatge, i predisposició a aprendre i adoptar els que millor hi escaiguin.
- Interès per adquirir autonomia en el procés d'aprenentatge.
- Superació de l'ansietat davant les noves experiències.
- Interès per desenvolupar constància i mètode de treball.

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua

- Valoració de l'aprenentatge d'una llengua com a eina de desenvolupament personal.
- Valoració de la importància de conèixer una llengua estrangera per als estudis i la feina.
- Consciència del fet que l'aprenentatge d'una llengua requereix motivació, esforç.
- Definició de les necessitats i els interessos personals a l'hora d'aprendre una nova llengua.
- Establiment d'objectius assumibles i observables a curt termini.
- Aprofitament dels coneixements i les experiències de què es disposa, tant lingüístiques com no lingüístiques, com a mitjà per facilitar l'adquisició dels nous coneixements.
- Reconeixement de la utilitat de transferir els coneixements i les estratègies d'aprenentatge d'una llengua a una altra.
- Disposició a experimentar i a intentar activar els recursos i les estratègies de què es disposa.
- Reconeixement del fet que l'error és necessari per aprendre.
- Valoració de l'enriquiment personal que suposa la relació amb la resta de l'alumnat i el professorat.
- Reconeixement del fet que el treball en grup i cooperatiu dona l'oportunitat d'experimentar i de comunicar-se en la llengua que s'aprèn.
- Valoració de l'adquisició d'estratègies que poden ser transferibles a altres aprenentatges.
- Interès per comunicar-se i expressar-se oralment i per escrit amb persones que parlen la llengua objecte d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la forma en la interacció, per tal d'expressar-se amb correcció i precisió.
- Consciència de la importància d'adequar els continguts de l'actuació oral o escrita al context comunicatiu en què aquesta es produeix.

- Consciència de la importància de l'avaluació com a instrument que permet regular el procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de l'autoavaluació com a mitjà d'avaluació i gestió del propi procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la utilització de les tecnologies digitals com a mitjà d'aprenentatge i d'intercanvi lingüístic i cultural.
- Consciència de la importància d'aportar els coneixements lingüístics propis, com a persona mediadora, en situacions en què persones de diferents llengües necessiten comunicar-se i no disposen d'una llengua comuna.

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural

- Valoració positiva de les diferències culturals com a font d'enriquiment i creixement personal.
- Anàlisi crítica de les pròpies valoracions d'altres cultures.
- Reconeixement de la dificultat, i de vegades la impossibilitat, de comparar realitats culturals diferents.
- Superació dels prejudicis i estereotips sobre les cultures i els pobles.
- Acceptació de l'alteritat i la diferència: respecte i tolerància.
- Valoració de l'enriquiment i creixement personal que suposa el contacte amb persones d'altres cultures.
- Valoració de la llengua com a vehicle d'expressió d'una realitat social i cultural, de les seves creences i valors.

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

Les estratègies d'aprenentatge afavoreixen el procés d'aprenentatge propi en la mesura que, d'una banda, promouen que l'alumnat assagi amb els mitjans, les tècniques i els procediments que li resultin més rendibles i, de l'altra, estimulen el desenvolupament de l'autonomia i del treball col·laboratiu, així com de la responsabilitat en l'aprenentatge.

La capacitat d'aprenentatge també es pot concebre com la predisposició o l'habilitat per descobrir allò que és diferent, tant si es tracta d'una altra llengua, com d'una altra cultura, d'altres persones o de nous coneixements. El saber aprendre pot incloure graus i combinacions de molts aspectes del saber ser, dels coneixements i del saber fer.

Les estratègies que s'enuncien a continuació segueixen els passos del procés d'aprenentatge d'una llengua i, encara que algunes d'elles poden formar part del bagatge conscient o inconscient de l'aprenent de llengües, en tots els casos es poden practicar i fer-les conscients per tal d'utilitzar-les i automatitzar-les per agilitar l'aprenentatge.

2.2.1 Estratègies cognitives

Reflexió sobre la comunicació i la llengua. Raonament sobre el fet comunicatiu i els elements d'una situació comunicativa:

- Presa de consciència i explicitació de coneixements sobre la comunicació i la llengua.
- Presa de consciència de com s'aprèn la llengua per afavorir el procés d'aprenentatge.
- Formulació d'hipòtesis referides al significat, funció i/o ús de diferents elements o aspectes de la llengua. Raonament i verificació de les hipòtesis formulades.
- Deducció de les normes d'ús de la llengua estrangera per analogia amb les pròpies o a partir d'exemples contextualitzats.
- Aplicació dels coneixements sobre la llengua pròpia o altres de conegudes per facilitar el nou aprenentatge.
- Reconeixement de les diferències d'ús entre el codi oral i l'escrit i entre els diferents registres.

2.2.2. Estratègies metacognitives

Reflexió sobre el procés, l'aprenentatge:

- Apropiació de la terminologia necessària.
- Comprensió del paper de l'error.
- Utilització de tècniques d'estudi i eines de treball.
- Desenvolupament del propi estil d'aprenentatge.
- Desenvolupament de l'autonomia i control del propi procés d'aprenentatge.
- Utilització de l'autoavaluació i la coavaluació com element de millora del procés.

2.2.3 Estratègies socioafectives

Desenvolupament d'estratègies que permeten a l'aprenent valorar i reforçar la seva motivació per practicar la llengua i col·laborar amb d'altres per al seu aprenentatge.

- Acceptació que la comprensió parcial o superficial d'una situació comunicativa no impedeix mobilitzar els recursos i tècniques disponibles per a sentir-se competent en el desenvolupament de tasques d'aprenentatge i comunicatives.
- Capacitat de formular objectius clars i possibles per reforçar la motivació.
- Presa de consciència de la importància dels companys i companyes com a font d'aprenentatge a classe i fora de classe.
- Capacitat d'oferir i demanar ajut per construir el propi coneixement.
- Predisposició a rebre la retroalimentació del professor sobre el procés d'aprenentatge.
- Aprofitament de totes les ocasions possibles per establir contacte, fora de l'aula, amb la llengua que s'aprèn (contacte amb persones, lectures, audicions...).
- Capacitat d'assumir riscos per experimentar amb els nous aprenentatges.

2.3 Competència digital

Disposició a experimentar amb les tecnologies digitals:

- Valoració de la interacció mitjançant les tecnologies digitals per facilitar la construcció de continguts i coneixement. Identificació dels punts forts i febles dels diferents mitjans. Identificació de la seva utilitat segons el context.

- Valoració de la col·laboració mitjançant les tecnologies digitals. Consciència del fet que els processos col·laboratius faciliten la construcció de continguts i coneixements. Coneixement de les dinàmiques del treball col·laboratiu.
- Consciència del fet que diferents cultures tenen pràctiques diferents de comunicació i interacció. Flexibilitat per adaptar-se als diferents entorns de comunicació digital.
- Valoració de la comunicació multimodal, i del valor afegit que aporten els diferents recursos semiòtics emprats (text escrit, imatge, àudio, vídeo, etc.). Flexibilitat per adaptar la informació que es vol transmetre segons el mitjà escollit.

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocional-funcionals

Qualsevol enunciat implica una o més d'una funció, que tenen a veure amb la intenció comunicativa del parlant, i l'expressió de nocions que s'hi relacionen a través de les quals l'usuari de la llengua es refereix a conceptes abstractes (existència, temps, quantitat, qualitat, etc.) o concrets (feina, oci, aliments, etc.).

3.1.1 Funcions

- Iniciació i manteniment de relacions personals i socials habituals: Presentar/-se i respondre a una presentació; saludar i respondre a una salutació; acomiadar-se; convidar; acceptar o declinar una invitació; agrair i respondre a un agraïment; atreure l'atenció; demanar disculpes i perdó; perdonar; donar, acceptar i refusar excuses; donar la benvinguda; expressar aprovació; felicitar i respondre a una felicitació; interessar-se per algú o per quelcom; respondre a mostres d'interès; expressar condol.
- Intercanvi de coneixements i d'informació: Afirmar; negar; anunciar (projectes, decisions...); assentir; dissentir; classificar; comparar; confirmar la veracitat d'un fet; descriure les qualitats físiques i valoratives de persones, objectes, llocs, situacions, activitats i canvis; donar i oferir informació; expressar coneixement o desconeixement; expressar dubte; identificar/-se; narrar un fet o esdeveniment present, passat o futur; recordar alguna cosa a algú, comprovar i expressar si es recorda una cosa; rectificar; fer avisos i advertiments; demanar i donar indicacions.
- Expressió del gust i de la preferència, de la satisfacció i del desgrat: Expressar desig, rebuig, desinterès, interès, indiferència, aprovació, desaprovació.
- Expressió de sentiments, d'actituds, d'estat físic i anímic: Expressar alegria, felicitat, tristesa, disgust; expressar simpatia, antipatia, admiració, decepció, afecte, amor, odi envers algú; expressar estat físic, de salut o d'ànim; ansietat, diversió, avorriment, esperança, dolor, alleujament, irritació, preocupació, sorpresa, temor, tranquil·litat.

**CURRÍCULUM LOMCE CATALUNYA
NIVELL INTERMEDI B1 CATALÀ**

- Expressió de l'opinió, de l'acord i del desacord, del dubte i de la hipòtesi: Demanar, expressar i argumentar una opinió; expressar acord i desacord; queixar-se; reclamar; formular hipòtesis; predir; suposar; valorar un fet com a probable o improbable.
- Expressió de la necessitat, de la intenció i de la voluntat de fer alguna cosa: Demanar alguna cosa; demanar ajut; expressar i demanar el propòsit, la intenció o la voluntat de fer alguna cosa; accedir o negar-se a fer una cosa; expressar decisions sobre accions futures.
- Formulació de consells, de suggeriments i d'ofers: Demanar consell i aconsellar; recomanar; alertar; animar, proposar, suggerir; recordar alguna cosa a una persona; convidar; oferir alguna cosa; oferir ajut; oferir-se a fer alguna cosa; prometre; acceptar o refusar un suggeriment.
- Expressió d'ordres, de prohibicions i de permisos: Demanar i donar instruccions; demanar i donar permís; donar ordres; prohibir; demanar que alguna persona faci alguna cosa com a favor, necessitat o obligació.

3.1.2 Nocions

Reconeixement, comprensió i producció dels significats associats als continguts nociònals per expressar:

- Expressió de les entitats i les seves propietats: presència i absència; existència i inexistència; qualitat intrínseca i valorativa; quantitat (definida, indefinida i grau).
- L'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació, distància, disposició i ordre).
- El temps (situació en el temps, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat, simultaneïtat i imminència).
- El mode.
- Estats, esdeveniments, accions, processos i activitats: l'aspecte puntual, perfectiu o imperfectiu, futur, duratiu, repetitiu, progressiu, habitual...; la modalitat (capacitat, necessitat, possibilitat, probabilitat, voluntat, permís, obligació, prohibició, intenció, coneixement, dubte, esperança, intenció, certesa).
- Relacions lògiques entre estats, processos i activitats: conjunció, disjunció, oposició, contrast, concessió, comparació, condició, causa, conseqüència, finalitat, resultat, correlació, alternança, equivalència, inclusió, exclusió.

3.2 Competència i continguts discursius

Coneixement, comprensió i producció del text com a unitat mínima de l'activitat lingüística (discurs oral i discurs escrit) produït en un àmbit concret.

3.2.1 Adequació al context

Relació del text amb el context:

- Elements que formen part del context: participants (característiques, relacions entre ells, intenció comunicativa), situació (canal, lloc, temps).
- Elements contextuals que condicionen el discurs oral i escrit: tipus de text; format i estructura; varietat i registre (llengua oral/llengua escrita; registre formal/informal; neutre; varietat estàndard/no estàndard); tema (enfocament i contingut); selecció d'elements sintàctics i lèxics; elements fonètico-fonològics o ortotipogràfics.

3.2.2 Coherència i cohesió textual

La coherència és la unitat semàntica i informativa del text, que es construeix a partir de la selecció i organització de la informació. La coherència de contingut està relacionada amb la cohesió, ja que és el mecanisme per relacionar elements del text amb el context o amb les paraules del mateix text per tal d'establir les relacions de significat al llarg del discurs.

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció: descripció, narració, argumentació, exposició

3.2.2.2 Organització interna del text: inici, desenvolupament i final de la unitat textual

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per tal de mantenir el referent:

- Procediments lèxics: repeticions (*L'Anna té un problema, però no sabem quin problema té*); sinònims i antònims (*Van comprar una casa preciosa. L'habitatge era lluminós i molt ampli*; *El Joan és molt gandul, però sembla molt treballador*); hipònims i hiperònims (*M'han agradat molt els teus amics, són unes persones molt agradables*; *En aquesta botiga tenen seients de tota mena i molt macos: tamborets, butaques, cadires*); metàfores i metonímies (*Feia tanta calor que érem a l'infern*; *Es van beure l'ampolla sencera*); proformes lèxiques (*El gerent de l'empresa va presidir la reunió. En el seu discurs, el cap va explicar quines intencions tenia*; *Cal lluitar contra la corrupció i la manera de fer-ho és senzilla*); referències semàntiques basades en el coneixement del món (*Aquest any per l'1 de maig i per Sant Joan farem pont*).
- Procediments sintàctics: anàfora -referència a elements esmentats en el discurs o presents en el context- (*Vull comprar-me un pis. El pis ha de ser més gran que el que tinc*; *No queda pa, compra'n*; *El text està dividit en tres paràgrafs: en el primer..; Volia trucar-li, però al final no vaig fer-ho*); catàfora -referència anticipada a un element o una part del discurs- (*Que no ho sabies, que l'Andreu ja no viu aquí?*); noms genèrics amb funció anafòrica (*home, dona, noi, noia, nen, nena, persones, gent, coses, tio (col·loquial), paio (col·loquial)*) (*En Martí està molt trist; el pobre noi s'ha enfadat amb la seva xicota*); el·lipsi -absència d'un element del discurs; malgrat l'absència, l'element és interpretable pel context- (*Qui és aquella noia? -Quina, la de les cues/la que porta cues?*)

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text.

Els marcadors discursius i els connectors:

- Organització global del text: marcadors per iniciar (*cartes i correus electrònics: Estimada/Benvolguda Maria. Contacte telefònic: Que puc/podria parlar amb el senyor Vidal?; Interpel·lacions: Disculpi/-a/-eu..., Voldria/ M'agradaria dir..., Pel que sembla...; L'altre dia...; Es veu que...; Saps que...?; Vols que t'expliqui una cosa...?; Una pregunta...; Avui parlaré de/sobre; Ara veurem;*); per ordenar (*En primer lloc...; D'entrada...; Finalment; En últim lloc..., A més...; D'una banda...;D'altra banda...; Sobretot...); per concloure o resumir, per acabar (Finalment; En últim lloc...;Així doncs; Total que; Així que; Per tant, doncs; Llavors, doncs; Aleshores (doncs); Finalment (doncs).*
- Posicionament de l'emissor: *Segons la meva opinió; Personalment...; Per mi...)*
- Tractament de la informació: reformulació (*Vull dir...; és a dir...; De fet; exemplificació (Per exemple...); introducció de temes (Pel que fa a...; a més...; D'altra banda...; Per cert...).*
- Connectors per relacionar parts del text: sumatius (*A més a més; Doncs (bé); Fins i tot); contrastius (Mentre que; Tot i això; En canvi; Això sí; Si no); causatius (Ja que; Perquè; Per culpa de; Mentre que; Malgrat això; De tota manera); consecutius (Per tant; És per això que; Així doncs; Llavors; Aleshores); condicionals (En cas que; Només que;) finals (Perquè); temporals (Llavors; Aleshores; De seguida; Mentre; De sobte...).*
- Marcadors propis del discurs oral: demanda de confirmació o acord (*Entesos?; D'acord?; M'has entès?; Saps?; No sé si m'has entès; Entens el que vull dir; Queda clar?; Ha quedat clar?; Què en penses?; Què et sembla?; Ho veus?; advertència (Mira; Fixa't; Escolta); acord (Perfecte; Molt bona idea; Que interessant; (Ah,) Entesos; (Ah,) D'acord); desacord (Apa!; I ara!); tancament (En fi); etc.*

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

El coneixement de la societat i de la cultura de la comunitat o comunitats en què es parla la llengua objecte d'estudi és un aspecte del coneixement del món que té especial rellevància en el context de l'aprenentatge d'una llengua, ja que és probable que no formi part de l'experiència prèvia de l'alumnat o que el seu coneixement estigui deformat pels estereotips.

Aquest coneixement, conjunt de creences i valors que conformen la identitat dels individus i dels pobles, configura una manera de veure i d'entendre el món i incideix en la forma de comunicar-se amb els altres. Caldrà desenvolupar en l'alumnat una consciència intercultural que li permeti fer-se conscient i interpretar les situacions de comunicació i les convencions socials amb què es trobarà en els seus intercanvis interculturals.

A continuació es llisten els àmbits que poden estar relacionats amb els trets distintius de la societat i la cultura de la llengua que s'estudia.

Vida quotidiana

- Horaris i hàbits d'estudi i de treball
- Hàbits alimentaris: dieta, horaris, comportament a taula, etc.
- Vacances i festes
- Activitats de lleure

Relacions interpersonals

- Estructura familiar i relacions de parentiu
- Relacions entre generacions
- Relacions entre homes i dones
- Relacions entre coneguts i desconeguts
- Relacions a la feina
- Estructura de la societat i relacions amb les institucions (grups socials, partits polítics, administració, etc.)

Condicions de vida

- Nivell de vida (diferències regionals, ètniques i de grup social)
- Habitatge
- Prestacions socials (educació, sanitat, pensions, etc.)
- Entorn (paisatge, clima, etc.)
- Trets socioeconòmics (comerç, turisme, noves tecnologies, etc.)

Valors i creences

- Cultura, costums i tradicions
- Història i identitat nacional
- Canvis en l'estructura social
- Creences religioses
- Altres cultures i grups socials (països estrangers, turistes, immigrants)
- Manifestacions artístiques (literatura, arts plàstiques etc.)

Llenguatge corporal

- Gestos, postures i expressions facials
- Ús de la veu
- Contacte visual, físic i proxèmic

Convencions socials i rituals

- Fórmules de cortesia i tractament
- Pautes de comportament social (puntualitat, indumentària, visites, regals etc.)
- Celebracions (festes familiars, tradicionals etc.)
- Actituds, convencions i tabús en les interaccions
- Pràctiques religioses, ritus i cerimònies (naixements, casaments, enterraments etc.)
- Celebracions, festivals, etc.

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

Els usuaris de la llengua duen a terme activitats comunicatives de recepció, producció, interacció i mediació, i usen estratègies per mobilitzar els seus recursos i coneixements per assolir els objectius comunicatius.

En qualsevol acte comunicatiu es produeixen textos, els quals tenen moltes funcions diferents en la vida social. El mitjà, la finalitat i la funció determinen diferències no només en el context del missatge, sinó també en la seva estructura i presentació, i en les estratègies emprades per a la recepció i la producció. Els textos poden ser de diferent tipologia, amb varietat de macrofuncions i funcions, i es produeixen en àmbits que determinen les finalitats i els temes.

Les estratègies són un mitjà que la persona usuària d'una llengua utilitza per mobilitzar i equilibrar els recursos de què disposa per tal de respondre a les exigències comunicatives de la situació i assolir amb èxit un objectiu concret. La utilització d'estratègies comunicatives no s'ha d'interpretar com una manera d'esmenar carències lingüístiques o de comunicació, sinó com l'aplicació d'uns principis metacognitius: planificació, execució, avaluació i reparació, a les diferents formes de les habilitats comunicatives: recepció, producció, interacció i mediació. El progrés en l'aprenentatge d'una llengua s'evidencia per la capacitat de l'aprenent de dur a terme actes comunicatius i utilitzar estratègies comunicatives.

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

Activitats de comprensió de textos orals i escrits:

- de l'àmbit personal, públic, professional, educatiu;
- en un registre informal, semiformal i formal.
- en llenguatge estàndard i clarament estructurat;
- sobre temes generals i habituals en la vida quotidiana o relacionats amb l'aprenentatge, amb l'actualitat, amb la feina o amb el propi interès,
- de diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció);
- de diferents tipus: anuncis, declaracions, converses informals, debats, xerrades, correus electrònics, cartes, sol·licituds, missatges escrits o de veu, xats, notícies, presentacions, reportatge, entrevistes, articles, contes, novel·les curtes, cançons, poemes, instruccions d'ús, llibres de text, diccionaris, obres de referència, pel·lícules, espectacles, publicitat...; emesos cara a cara, per televisió, per ràdio, en suport paper o en suport digital o multimèdia.

3.4.1.2 Estratègies de recepció

Planificació

- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i presa de consciència dels coneixements previs que se'n tenen.
- Adequació del tipus d'audició o lectura (comprensió global, selectiva, exhaustiva, interpretativa) a les diferents intencions de la persona oient o lectora, i a la funció i tipologia del text.

Execució

- Formulació d'hipòtesis sobre contingut i context, a partir d'idees, preconceptes i coneixements previs.
- Inferència i formulació d'hipòtesis sobre significats a partir de la comprensió d'elements significatius, lingüístics i paralingüístics: imatges, disposició del text, llenguatge no verbal, suport, font, etc.
- Confirmació d'hipòtesis a partir de la interrelació dels elements significatius del text.

Avaluació i reparació

- Verificació o reformulació d'hipòtesis.

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

Activitats de producció de textos orals i escrits:

- de l'àmbit personal, públic, professional, educatiu;
- en un registre informal i semiformal;
- en llenguatge estàndard i articulats de manera coherent i entenedora;
- sobre temes generals i habituals en la vida quotidiana o relacionats amb l'aprenentatge, la feina o amb el propi interès;
- de diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció);
- de diferents tipus de textos: presentacions preparades breus i senzilles, transaccions, converses personals, enquestes, notes, apunts, CV, anècdotes, cartes, anuncis, missatges orals i escrits, correus electrònics, xats, fòrums, blogs, simulacions...);
- emesos cara a cara, per televisió, davant d'una audiència, per telèfon o altres mitjans tècnics, en suport paper o en suport digital o multimèdia;
- produïts individualment o de forma col·laborativa.

3.4.2.2 Estratègies de producció

Planificació

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels propis coneixements del món.

- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adequació del text (oral o escrit) al destinatari (funció del text, àmbit i canal, registre, estructura i cohesió del discurs...).
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).

Execució

- Ajustament als models i fórmules de cada tipus de text per expressar el missatge amb claredat, coherència i estructura adequada.
- Compensació de les carències lingüístiques mitjançant procediments lingüístics (per exemple: modificar paraules de significat similar, definir o parafrasejar un terme o expressió), paralingüístics o paratextuals (per exemple: demanar ajuda; senyalar objectes, usar deíctics o realitzar accions que aclareixin el significat; usar llenguatge corporal culturalment pertinent, com gestos, expressions facials, postures, contacte visual o corporal, proxèmica), o usar sons extralingüístics i qualitats prosòdiques convencionals).
- Localització i ús adequat dels recursos lingüístics o temàtics (ús d'un diccionari o gramàtica, obtenció d'ajuda, etc.).
- Ús de fragments de discurs coneguts per l'usuari i que li donen seguretat (locucions, expressions, modismes, etc.).
- Ús d'estratègies d'evitació: valorar les dificultats de la tasca i els recursos de què es disposa per ajustar el missatge.
- Ús d'estratègies d'assoliment: provar noves expressions sense bloquejar la comunicació, ajustant el nivell de la tasca a l'alça.
- Utilització de tècniques per compensar mancances lingüístiques que produeixen interrupcions o bloqueigs de la memòria (mots per guanyar temps, parafrasis, canvi de tema...)

Avaluació i reparació

- En l'expressió oral, valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo, a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que rep de l'audiència a través de la seva reacció oral, gestual o expressió facial.
- En l'expressió escrita, possibilitat de control de la producció, tant des del punt de vista comunicatiu com lingüístic (revisió, correcció...).
- En l'expressió oral i escrita, aprofitament de la retroalimentació que rep dels companys pel que fa tant als aspectes comunicatius com als aspectes lingüístics.

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

Les estratègies d'interacció permeten als interlocutors contribuir al procés de coconstrucció del discurs i del significat. Aquestes estratègies són les següents:

Planificació

- Previsió del tipus d'intercanvis possibles tenint en compte la informació que es comparteix i la nova informació que es vol donar o obtenir.

- Consideració de la distància comunicativa entre el parlant i els interlocutors, i la coincidència o no en el temps i en l'espai.
- Consideració de les regles de la interacció d'acord amb el canal, el sistema de comunicació i els tipus de text més adequats per a la finalitat comunicativa.

Execució

- Presa de paraula per tenir la iniciativa en el discurs o invitar els altres a participar en la conversa o discussió.
- Manteniment de la conversa, gestió de la discussió o confirmació de la comprensió mútua.
- Col·laboració en el desenvolupament de les idees i de les tasques comunes.
- Utilització de tècniques per afrontar els imprevistos.

Avaluació i reparació

- Valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que facilita l'interlocutor amb la seva reacció escrita o oral (gestual o d'expressió facial).
- Ús d'estratègies cooperatives per facilitar ajut i demanar-lo per clarificar possibles malentesos, repetint o reformulant el que sigui necessari.

3.4.3 Mediació

Entenem per mediació l'activitat del llenguatge consistent a facilitar cara a cara o en línia la comunicació entre parlants i/o a reformular, de manera oral o escrita, un text amb diferents propòsits: superar algun obstacle, adequar el discurs a l'interlocutor i a la situació comunicativa, etc. La mediació també és un procés social i cultural de creació de condicions per a la comunicació i la cooperació.

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.1.1 Activitats de mediació lingüística oral i/o escrita

Impliquen reformular un text per a un mateix o bé per a una altra persona:

- Transmissió d'informació específica, per exemple, transmetre el contingut d'instruccions detallades o la informació necessària d'una trucada telefònica.
- Explicació de dades, per exemple, interpretar i descriure informació detallada de gràfics sobre temes del seu interès.
- Resum i parafraseig d'informació i arguments en textos clars.
- Traducció oral en intercanvis simples sobre temes del seu interès, i traducció escrita aproximada en llengua estàndard.
- Presa de notes en una conferència o reunió per usar-les més tard.
- Resposta personal a un input oral, escrit o multimodal, per exemple, relacionar fets d'una història, pel·lícula o fotografia amb experiències pròpies o d'altri.

3.4.3.1.2 Activitats de mediació social i pluricultural

Impliquen, d'una banda, crear un context de treball col·laboratiu, i de l'altra, ajudar a establir un espai pluricultural i facilitar la comunicació en situacions delicades:

- Lideratge, gestió de la discussió i col·laboració en un grup gestionant els torns de paraula, convidant a participar i proposant enfocaments alternatius.
- Foment del desenvolupament d'idees preguntant el perquè d'una opinió, demanant de fer hipòtesis, preguntant si s'ha entès i demanant aclariment.
- Facilitació de l'entesa en un espai pluricultural i/o en situacions delicades i desacords mostrant interès i empatia, reconeixent sentiments i visions del món, ajudant a desenvolupar una cultura de comunicació comuna de forma simple.

3.4.3.2 Estratègies de mediació

Planificació

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels coneixements del món, tant els propis coneixements previs com dels de les persones entre les quals s'estableix la mediació.

- Localització, mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles i als de les persones per a les quals es fa la mediació (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).
- Anticipació. Presa de consciència de les possibilitats i les equivalències de les llengües entre les quals es fa la mediació.

Execució

- Explicació d'un nou concepte enllaçant amb coneixements previs, adaptant el llenguatge o simplificant informació complicada.
- Composició i articulació del discurs, integrant al missatge elements verbals i no verbals.
- Simplificació d'un text dens amplificant-lo o sintetitzant-lo.
- Transmissió dels punts principals.
- Aclariment, repetició o reformulació.
- Interpretació de les claus de comportament.
- Facilitació de la comunicació.

Avaluació i reparació

- Comprovació de la congruència entre els textos.
- Comprovació de la coherència i l'adequació del text en funció de la situació comunicativa.
- Matisació amb l'ajut de diccionaris.
- Consulta a altres persones o fonts.

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lèxico-semàntics

3.5.1.1 Repertoris lèxics relacionats amb els temes i amb els àmbits de la vida quotidiana.

3.5.1.2 Famílies lèxiques (sinònims, antònims i mots polisèmics).

3.5.1.3 Paraules compostes i derivades. Formació de noms per derivació. Sufixos més freqüents relacionats amb activitats i oficis (*escombriaire, dentista...*), llocs (*fusteria...*), gentilicis (*anglès, canadenc...*), acció (*aplaudiment, assegurança...*), estats o qualitats (*tristor...*), dimensions (*homenet...*), doctrines o ideologies (*islamisme...*), plantes i arbres fruiters (*roser...*). Formació d'adjectius avaluatius o valoratius per prefixació (*agradable / desagradable*).

3.5.1.4 Abreviacions, símbols i sigles.

3.5.1.5 Interjeccions i onomatopeies.

3.5.1.6 Mots transparents o pròxims. Falsos amics.

3.5.1.7 Préstecs i mots d'origen estranger.

3.5.1.8 Frases fetes, dites i refranys.

3.5.2 Morfosintàctics

Elements constituents de l'oració.

3.5.2.1 El substantiu

3.5.2.1.1 Tipus de substantius : comptable/incomptables, individuals/col·lectius, comuns/propis.

3.5.2.1.2 Morfologia del substantiu.

- Gènere. Casos especials: noms que canvien de significat segons el gènere (*son, llum, terra, clau, fi...*).

- Nombre. Noms invariables: noms que només tenen la forma del plural o del singular (*el nord, la gana, les ganes, les pessigolles, les setrilleres, els afores...*).

3.5.2.2 Els determinants

3.5.2.2.1 Articles

- Article definit: Usos de l'article definit per determinar un nom que implica la noció d'unicitat o d'un valor genèric (*el sol, l'univers, el vi, els habitants de Girona, les aranyes...*); d'abstracció (*l'amor, l'amistat...*); de dixi (*dóna'm la samarreta*); d'anàfora (*dóna'm la blava*) i de substantivació (*el perquè de tot plegat*); ús amb els dies de la setmana i les dates. Restriccions sintàctiques de l'article definit.

-Article indefinit: conceptes comptables, mesures o porcions de substàncies incomptables (*Vols un cafè? = una tassa de cafè*), valor intensificador (*Tinc una gana...!*). Restriccions sintàctiques de l'article definit.

**CURRÍCULUM LOMCE CATALUNYA
NIVELL INTERMEDI B1 CATALÀ**

- Absència d'article: davant de conceptes incomptables indeterminats sense referència prèvia (*He comprat vi*); de sensacions, sentiments o nocions abstractes que actuen com a complement verbal (*Tenim gana*); de substantius que formen part d'un sintagma preposicional (*cadira de rodes*).
- Article personal. Restriccions d'ús per registre.

3.5.2.2.2 Quantificadors: cap, prou, gaire en frases interrogatives. Formes, posició i combinatòria amb altres determinants. Indefinits (*cada un/una, cadascun/a*).

3.5.2.3 Els pronoms

3.5.2.3.1 Els pronoms personals

- Formes àtones en posició enclítica en funció de CD (-me, -te ('t), -se ('s), -nos ('ns), -vos (-us), -lo ('l), -la, -los ('ls), -les, -ne ('n), -ho).
- Formes àtones en posició enclítica en funció de CI (-me, -te ('t), -li, -nos ('ns), -vos (-us), -los).
- Combinació senzilles dels pronoms febles davant i darrere del verb: ordre, posició, morfologia i convencions ortogràfiques.
- Els pronoms de primera i segona persona, els pronoms de tercera persona (el, la, els, les, li (hi)), el pronom reflexiu es, el pronom neutre ho, els pronoms adverbials en, hi. Formes col·loquials d'algunes combinacions de pronoms febles: l'hi (li ho), els hi (els ho)
- En i hi en funció de règim preposicional (*no t'hi capfiquis, pensa-hi; recorda-te'n...*)
- En/hi locatius (*El Lluís va cada dilluns a Girona. Hi va al matí i en torna al vespre*)
- Usos emfàtics dels pronoms personals (*No us espavilareu mai, vosaltres*)

3.5.2.3.2 Els relatius de subordinades substantives : aquell/a/s/es + que; el/la/els/les + que/qui (*Aquells que vulguin anar al teatre, hauran d'arribar d'hora; Qui menja sopes, se les pensa totes*)

3.5.2.3.3 Els determinants com a pronoms. Quantitatius (tot/a/s/es, tots/es + dos/dues o altres numerals (*L'Anna i La Gemma s'han presentat a les proves i totes dues han aprovat; cap dels dos/dues + altres numerals (Cap dels dos són alumnes de rus)*); cap en frases negatives i interrogatives (*Els empresaris no tenen cap interès en aquesta inversió. El banc tampoc en té cap. En teniu cap més?*) Indefinits (qualsevol, l'un/a, l'altre/a, cadascú/cadascuna/, cada u/una).

3.5.2.4 L'adjectiu

3.5.2.4.1 Morfologia de l'adjectiu.

- Grau. Comparatius (més/menys/(no) tan + adjectiu + que) i superlatius (el més + adjectiu/menys + adjectiu /millor/ pitjor/ superior/ inferior/ màxim/mínim)
- Posició. Anteposició de l'adjectiu amb valor emfàtic (*És un gran home*) i amb canvi de significat (*És un home pobre / És un pobre home*).

3.5.2.5 El verb

3.5.2.5.1 Tipus de verb

Verbs que es conjuguen amb pronom (*veure-hi, sentir-hi, tornar-hi, anar-se'n...*).

3.5.2.5.2 Formes no personals

- Infinitiu simple: confusions de conjugació (*admetre, emetre...*); la tercera conjugació: verbs amb increment i sense increment –eix.
- Infinitiu compost.
- Gerundi simple en les tres conjugacions. Funcions sintàctiques dins de l'oració (*pujant a mà dreta...*)
- Participis regulars i irregulars en les tres conjugacions. Formes irregulars: terminacions irregulars diverses en el participi (*entès, resolt, establert...*). Concordança del participi del perfet d'indicatiu amb el pronom de CD (*Aquesta faldilla, te l'han regalada?; L'has llegida, aquesta novel·la?*).

3.5.2.5.3 Temps i aspecte

Temps verbals d'indicatiu

- Present. Fenomen de velarització en el present d'indicatiu (*conèixer, seure, dir-se, dur, estar, poder, prendre, ser, tenir, venir, voler, viure*). Alternança e/ a, u/ o en la conjugació d'alguns verbs (*trec/traiem, surto/sortim*). Canvis de u per v (*beu/bevem*). Canvis de u per i (*cau/caiem*). Terminacions amb so oclusiu (*sap, rep...*).
- Reforços vocàlics de la 2a i 3a persona del singular (*creixes, obre*).
- Contrast de passats entre perfet, passat perifràstic i imperfet.
- Plusquamperfet.
- Imperfet. Radical rizotònic dels verbs més usuals de la 2a conjugació: *dir (deia), fer (feia), seure (seia), riure (reia), treure (treia), caure (queia), dur (duia)*; elisió de la d del radical en els verbs acabats en –ndre (*aprendre- aprenia*); canvi de la –u- per –v- en els verbs deure, escriure, viure, ploure... (*devia, escrivia, vivia, plovia...*); verb ser (*era, eres...*).
- Condicional simple (*Em van dir que vindrien; M'agradaria estudiar xinès*): construcció d'infinitiu + -ia, -ies, -ia, -iem, -ieu, -ien. Elisió de terminació vocàlica d'infinitiu dels verbs acabats en –re: *perdría, escriuria...*).

Temps verbals de subjuntiu

- Present. Formes regulars. Formes irregulars. Verbs més usuals amb velarització del radical (*conèixer, aparèixer, prendre, valdre, entendre, beure, deure, ploure, moure, escriure, creure, riure...*)
- Imperfet. Formes regulars. Formes irregulars. Verbs més usuals amb velarització del radical (*conèixer, aparèixer, prendre, valdre, entendre, beure, deure, ploure, moure, escriure, creure, riure...*). Alternances u/o entre present i imperfet (*vulgui / volgués; pugui/pogués...*).
- Perfet.

Imperatiu

Formació de l'imperatiu regular i excepcions (*digues, sàpigues, vés, fes, vine...*)

Aspecte

- Terminatiu: plusquamperfet d'indicatiu (*Quan vaig arribar ja se n'havia anat; Quan vaig arribar a Catalunya ja tenia dos fills; Quan va començar la classe ja no funcionava l'ordinador*); i perfet de subjuntiu (*Quan hagis acabat, avisarem els teus pares*)
- Imminència: estar a punt de + infinitiu (*Estava a punt de ploure quan hem sortit de casa*)

3.5.2.5.4 Modalitat

Asseveració: et dic que /t'asseguro que/de veritat que/ de debò que + Oració (*De debò que no cal que demà vinguis d'hora*)

Referència: dir/assegurar/explicar que + Oració (*El Joan assegura que tot el document és correcte*)

Coneixement: saber + Oració / conèixer + SN (*Coneix el seu país pam a pam*)

Evocació: pensar en /recordar(-se de) + Oració (*Recorda't de portar els llibres a l'aula*).

Certesa: (no) ser cert/veritat/fals/mentida + que + Oració (*No és cert que sigui milionari; És cert que fa més calor avui que ahir*)

Convicció: (no) creure/estar segur/estranyar que + Oració (*No crec que aquest document sigui útil; És estrany que no hagi dit res*).

Necessitat: (no) caldre + que + present/imperfet de subjuntiu; ser necessari, ser imprescindible, fer falta + infinitiu / que + present/imperfet de subjuntiu (*No cal que arribis tan d'hora; No calia que arribessis tan d'hora*)

Obligació: haver de + infinitiu (passat i futur); imperatiu.

Capacitat: poder + infinitiu; saber + infinitiu.

Permís: fer res (present) + que + present de subjuntiu.

Conjectura: deure + infinitiu compost; pot ser que + present de subjuntiu (*present de subjuntiu dels verbs regulars i d'alguns verbs irregulars: tenir, ser, fer, haver-hi, saber...*); potser + indicatiu; suposar/imaginar/sospitar + que + Oració.

Esperança: esperar que / tant de bo que + Oració.

Dubte: no saber/no estar segur de + Oració; qui sap si/vés a saber si + Oració.

Possibilitat: (no) ser possible que + Oració; (no) ser impossible que + Oració.

Desig: Voler que/ Agradar que... + Oració.

Probabilitat: És probable que + Oració; deure + infinitiu compost.

3.5.2.5.5 Veu

Passiva reflexiva (*Es lloga pis*)

3.5.2.6 Les preposicions

- Preposicions. Ús preceptiu de a i ús preferent de a o en (*Ha de ser en algun carrer; En quina situació ens hem de veure*). D'origen o procedència: *a partir de*. De temps: *per*. De mode o característica: *amb, sense, de, per, a, segons*. D'instrument: *a, amb, en, per*. De

**CURRÍCULUM LOMCE CATALUNYA
NIVELL INTERMEDI B1 CATALÀ**

pertinença: *de*. De companyia: *amb*. D'agent: *per, de*. De causa o motiu: *a, per, de*. De finalitat: *per (a)*. D'inclusió o exclusió: *amb, de, sense*. De tema: *sobre*. Introdutores de complement verbal: per introduir el CD que ha estat substituït pel pronom partitiu en: *de (No en tinc, de cotxe)*; per introduir l'adjectiu que determina el CD que ha estat substituït pel pronom partitiu en: *de (No en tinc, de vermells)*; presència i absència de la preposició *a* davant de CD (*Al Joan, l'he vist a classe; He vist el Joan a classe; He trobat a tothom molt content; He trobat el nen a la porta*); per introduir el CI: *a, per a*; per introduir el complement de règim preposicional: *en, de, a...*

- Locucions preposicionals. De posició relativa: al voltant de, als afores de, a la vora de, al capdamunt de, al capdavant de, a + indicació de longitud o de temps + de (*A dos quilòmetres d'aquí; A deu minuts de casa*). De causa o motiu: gràcies a, a causa de, per culpa de. D'oposició: (en) contra (de). De substitució: en comptes de, en lloc de. De finalitat: a favor de

3.5.2.7 Els adverbis

3.5.2.7.1 Tipus d'adverbis i locucions adverbials

- De temps. Referència temporal de passat: abans-d'ahir; adjectius femenins amb sufix –ment (últimament). Referència temporal de futur: demà, d'aquí a, demà passat, d'ara endavant. Anterioritat: una estona abans, quantificadors + hora/dia/setmana/mes/any abans. Posterioritat: l'endemà, al cap d'una estona, al cap de + quantificador + hora/dia/setmana/mes/any, l'any/el mes/la setmana que ve/vinent, l'any/el mes següent, una estona després/ més tard, quantificador + hora/dia/setmana/mes/any després/més tard. Imminència: de seguida, com més aviat millor. De simultaneïtat: mentre. De seqüència: llavors, en aquell moment, des d'aquell dia, des d'aleshores, des de + període temporal, fins a + període temporal.

- De lloc. Situació: pertot arreu, a tot arreu, enlloc, al voltant, al racó, a l'altra banda, a l'altre costat, als afores, enmig. Direcció: amunt, avall, al capdamunt, al capdavant.

- De mode: de debò, de veritat, a peu, de franc, al comptat, per sort, per casualitat, de cop, de sobte, sobretot...

- De grau quantitatiu: si fa no fa, fins i tot.

- D'interrogació: com, quan, on, quant; per què, per a què...

- D'afirmació: de debò

- De negació: de cap manera.

L'oració

3.5.2.8 L'oració simple

3.5.2.8.1 Ordre dels constituents.

Canvis de l'estructura canònica: posposició del subjecte (*Aquest matí ha arribat una carta; Es venen pisos; Mai no arriben a l'hora*); tematitzacions: construccions emfàtiques amb

pronoms (*De patates, n'hi ha? A Barcelona hi plou; La Rosa, no l'he vist avui...*); posició i organització interna de les combinacions de pronoms.

3.5.2.8.2 Tipus d'oració simple.

- Oració dubitativa (*A la millor vindrà/Potser no ho sap*).
- Oració desiderativa (*Tant de bo arribi d'hora*).

3.5.2.9 L'oració composta

3.5.2.9.1 La coordinació

- Oracions disjuntives: o bé; o, si no.
- Oracions adversatives: tot i així, tot i que, encara que (*Entenc el català, encara que no el parlo*).
- Oracions distributives: l'un... l'altre.

3.5.2.9.2 La subordinació

- Oracions subordinades substantives:

D'infinitiu: en funció de Subjecte (*Llegir t'ajuda a millorar el vocabulari; Mejar en excés no és saludable*); en funció de CD: (*El metge m'ha prohibit fumar*).

Flexionades amb la conjunció que + oració subordinada en indicatiu o subjuntiu: en funció de Subjecte (*No m'agradaria que ho sabés tothom*); en funció de CD (*Saps que no és veritat*); en funció de C.Règim: (*No estic gaire segur que vingui*)

- Oracions subordinades adverbials:

Temporals: mentre (*Mentre vivia a Mallorca estudiava turisme*), ara que, sempre que, abans que, després que, des que, fins que.

Modals: (tal) com (*Ho he fet com em vas dir*)

Condicionals: si + imperfet de subjuntiu + condicional simple (*Si acabés la carrera aquest any, me n'aniria a l'estranger*); si + present d'indicatiu + present d'indicatiu (*Si acabo la carrera aquest any, me'n vaig a l'estranger*)

Causals: per + infinitiu (*L'han deixat fora per presentar-lo fora de termini*); ja que (*No l'han acceptat, ja que va presentar el currículum fora de termini*).

Finals: perquè (*Obro la finestra perquè es ventili*).

Consecutives: que (*És tan car, que no és vendrà mai*), o sigui que, així que (*Vas molt malament de temps, així que espavila't*)

Concessives: que (*Que diguin el que vulgui: jo faré la meva*).

Comparatives: igual de, més de, menys de

3.5.3 Fonètico-fonològics

Consolidació i ampliació del continguts introduïts al nivell bàsic en el corpus lingüístic propi del nivell.

3.5.3.1 Sons i fonemes vocàlics: combinacions. Diftongs decreixents i creixents .Hiatus.

3.5.3.2 Sons i fonemes consonàntics: agrupacions.

3.5.3.3 Processos fonològics (ensordiment, sonorització, alternança vocàlica, emmudiments...). Processos fonològics d'algunes paraules estrangeres i de paraules que en llengües properes es pronuncien de manera diferent.

3.5.3.4 Accent, ritme i entonació de les oracions en relació a la puntuació; patrons tonals de l'oració.

3.5.4 Ortotipogràfics

Consolidació i ampliació dels continguts introduïts al nivell bàsic en el corpus lingüístic propi del nivell.

4. Criteris d'avaluació

1. Comprèn i elabora textos escrits breus o d'extensió mitjana, coherents i d'estructura simple adaptats a contextos habituals, en registre formal, neutre o informal. Pot cometre errors sintàctics i lèxics.

2. Comprèn i produeix textos orals monològics o dialògics breus o d'extensió mitjana, coherents i d'estructura simple i clara, fent un ús bàsic de diferents registres (formal, neutre o informal). Pot cometre errors importants o li pot caldre adaptar el missatge, quan les demandes comunicatives són més complexes o quan aborda temes o situacions poc freqüents en situacions menys habituals, recurrent, en aquest cas, a circumloquis i repeticions.

3. Demostra en la comprensió i producció de textos orals o escrits i en actes de mediació el coneixement de les convencions socials; de la kinèsia i la proxèmia; de les condicions de vida; de les relacions interpersonals; dels costums i els valors i dels aspectes socioculturals i sociolingüístics de les cultures on es parla l'idioma, relatius a la vida quotidiana, adequant el text o la pròpia actuació, als contextos respectius i segons la modalitat discursiva, respectant les normes de cortesia més freqüents; en un registre formal, neutre o informal.

4. Utilitza estratègies adequades per a la comprensió del sentit general, la informació essencial, els punts i les idees principals, i els detalls més rellevants del text oral o escrit. Per exemple, adaptant la modalitat i velocitat de lectura i/o inferint del context (lingüístic i paralingüístic) el significat d'algunes paraules o expressions que desconeix. Generalment ho fa correctament i sense dificultat.

**CURRÍCULUM LOMCE CATALUNYA
NIVELL INTERMEDI B1 CATALÀ**

5. Utilitza estratègies adequades per a la producció de textos orals i escrits. Per exemple, en la interacció i producció escrita, fa un guió o esquema per organitzar la informació de les idees, o copia models segons els gèneres i tipus de text. En la interacció i producció oral, adapta el missatge i repara la comunicació, fent pauses per donar-se temps per pensar, reformulant el que s'ha dit, corregint el propis errors o demanant ajuda a l'interlocutor per mantenir-hi la interacció.
6. Identifica les intencions comunicatives i sap adaptar la producció i interacció oral i escrita de manera adequada, utilitzant de manera correcta els patrons discursius més freqüents i els exponents corresponents a les funcions comunicatives principals i més habituals.
7. Organitza el text oral o escrit de manera simple i clara, amb un propòsit comunicatiu, adequant-lo a les macrofuncions textuais (narració, descripció, exposició, instrucció i argumentació), al gènere (conversacional, informatiu, instructiu, etc.) i al tipus de text (correu electrònic, blog, carta, missatge de veu, etc.).
8. Utilitza, en general adequadament, els mecanismes o recursos més comuns de cohesió textual, enllaçant una sèrie d'elements breus, concrets i senzills, per crear una seqüència cohesionada i lineal, amb l'ús, per exemple, d'un repertori suficientment ampli de connectors i marcadors discursius i conversacionals, de la juxtaposició, la repetició lèxica, l'el·lipsi, la dixi (personal, espacial i temporal) i/o l'entonació.
9. Reconeix i utilitza sense dificultat, oralment i per escrit, el lèxic d'ús freqüent de temes coneguts, generals, quotidians o relacionats amb interessos personals, educatius o professionals, en situacions habituals o quotidianes.
10. Es comunica amb una fluïdesa acceptable utilitzant un repertori memoritzat de frases i fórmules, amb pauses per buscar expressions o organitzar el discurs, i reformulant o aclarint el que ha dit.
11. Pronuncia i entona de manera clara i intel·ligible, encara que resulta evident l'accent estranger. Pot cometre errors de pronúncia que no interrompen la comunicació, i els interlocutors poden haver de sol·licitar repeticions de tant en tant.
12. Utilitza de manera adequada els signes de puntuació i les regles ortogràfiques més comuns, així com les convencions formals més habituals de redacció de textos, tant en suport paper com digital.
13. Identifica i transmet amb claredat i eficàcia, oralment o per escrit, la informació clau de textos llargs, clars i ben estructurats expressats en un llenguatge senzill sobre temes d'interès actual, personal, sempre que pugui comprovar el significat d'algunes expressions, malgrat les limitacions lèxiques. Acomoda el seu discurs als interlocutors encara que no sempre ho faci de manera fluida.

**CURRÍCULUM LOMCE CATALUNYA
NIVELL INTERMEDI B1 CATALÀ**

14. Demuestra, en situacions on cal mediació, el coneixement dels costums, les actituds i els valors que prevalen en les diferents comunitats en què es parla l'idioma i col·labora amb els interlocutors amb interès i empatia, per facilitar la comprensió entre els participants. Fa de mediador sense incorreccions serioses de comportament, encara que pot recórrer a estereotips culturals.

15. Interactua oralment i per escrit, de manera senzilla, en intercanvis cara a cara i en línia, clarament estructurats, utilitzant, si escau, fórmules o gestos simples per prendre o mantenir el torn de paraula i col·labora a la creació de significat comparant, contrastant i integrant informació de diferents fonts i distingint informació fiable d'informació no fiable. A vegades tendeix a concentrar-se en la pròpia producció dificultant la participació de l'interlocutor, o mostra algun titubeig a l'hora d'intervenir quan l'interlocutor acapara la comunicació.

16. Utilitza estratègies adequades per transmetre el missatge amb claredat i eficàcia com ara fer preguntes simples però rellevants, per obtenir la informació bàsica o complementària que necessita; fa comparacions senzilles i directes amb allò que creu que poden conèixer els interlocutors; repeteix o reformula de manera més senzilla o una mica més elaborada la informació per aclarir o fer més comprensible el missatge als receptors; pren notes amb la informació necessària que considera important per traslladar als destinataris; cerca la informació necessària amb anterioritat per tenir-la disponible.

17. Interactua amb el comportament adequat segons el mitjà i el destinatari a través de les tecnologies digitals, coneix la utilitat i els avantatges de cada eina digital i adapta la informació d'acord amb l'eina escollida, col·labora a distància i sap donar i rebre feedback per construir continguts de forma col·laborativa.